

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43Cob/78/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6616214609
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Jamrišková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6616214609.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Jamriškovej PhD., členov senátu JUDr. Mariána Blahu a Mgr. Miriam Kamenskej v právnej veci žalobcu U. M., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XXX/XX, XXX XX U., štátny občan SR, v zastúpení Brázdil & Brázdilová, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Trhová 992/1, 960 01 Zvolen, IČO: 50 492 934 proti žalovanému Urbárska spoločnosť IPEL, pozemkové spoločenstvo, IČO: 42 313 210, so sídlom L.N. Tolstého 1202/15, 984 03 Lučenec, v zastúpení JUDr. Peter Kalafús, advokát, so sídlom M. Rázusa 99, 984 01 Lučenec, IČO: 42 309 433 v konaní o zaplatenie 3.513,38 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti I. a IV. výrokovej vete rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 13Cb/145/2016-510 zo dňa 16. júla 2020 takto

rozhodol:

I. Rozhodnutie Okresného súdu Lučenec č. k. 13Cb/145/2016-510 zo dňa 16. júla 2020 v rozsahu I. a IV. výrokovej vety p o t v r d z u j e.

II. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozhodnutím zamietol žalobu v rozsahu 3.000 Eur, konanie v rozsahu 513,38 Eur zastavil a návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol. Žalovanému priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Okresný súd uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 15.11.2016 domáhal voči žalovanému nároku na úhradu sumy 3.513,38 Eur s príslušenstvom od žalovaného, pričom uviedol, že na základe Zmluvy o dielo č. 1/2012 zo dňa 16.09.2012 si žalovaný objednal u žalobcu vykonanie prác - ťažbu, sústreďovanie a manipuláciu s drevom na lesných pozemkoch žalovaného v k.ú. C. P., v lesných porastoch 217A2, 220B, 229A a 229C. Cenu za vykonanie prác si žalobca a žalovaný dohodli na jednotkové ceny 10,- Eur na 1 m3 pri manipulácii s drevom na skládku „Roveň“ a 15,- Eur na 1 m3 pri manipulácii s drevom na skládku „Cesta pod elektrovod“. Na základe vykonaných prác žalobca vystavil žalovanému dňa 03.09.2013 faktúru č. 148/09/2013 na sumu 3.513,38 Eur vrátane DPH, so splatnosťou dňa 17.09.2013. Žalovaný faktúru neuhradil ani len čiastočne. Žalobcovi vznikol okrem iného aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania a paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky.

3. Okresný súd vydal na základe návrhu platobný rozkaz č.k. 13Cb/145/2016 - 23 zo dňa 12.12.2016, voči ktorému podal žalovaný odpor. V odpore uviedol, že žalobcom uplatnený nárok považuje za neopodstatnený v celom rozsahu. Upozornil, že na Okresnom súde Lučenec prebieha trestné konanie sp. zn. 2T/19/2016, kde je pán U. M. (žalobca) obvinený zo spáchania trestného činu podvodu. Žalovaný poprel tvrdenie žalobcu, že nedošlo ani len k čiastočnej úhrade sumy 3.513,38 Eur, nakoľko tieto tvrdenia sú nepravdivé. Časť sumy 3.000,- Eur bola žalovaným započítaná s pohľadávkou fakturovanou

žalobcovi faktúrou č. 1/2012 zo dňa 02.01.2012. Tento zápočet žalobca neuznal, pretože sa odvolal na príjmový pokladničný doklad zo dňa 13.12.2011. Žalovaný zdôraznil, že vykonaným dokazovaním v trestnom konaní bolo dokázané, že podpis na PPD je falzifikát. Podľa vyjadrenie Daňového úradu Banská Bystrica sa v účtovníctve žalobcu predmetný PPD ku dňu 30.05.2013 nenachádza a platba 3.000,- Eur nie je zaznamenaná v peňažnom denníku, preto predmetný účtovný doklad nemôže mať právne účinky vo vzťahu k faktúre č. 1/2012. Žalovaný ďalej uviedol, že suma 513,38 Eur bola žalobcovi uhradená dňa 23.09.2013, čo potvrdil aj samotný žalobca vo svojej upomienke zo dňa 21.10.2013.

4. Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia pripomenul, že vo veci nebolo sporným, že žalobca, ako zhotoviteľ, uzatvoril so žalovaným, ako objednávateľom, Zmluvu o dielo č. 1/2012 zo dňa 16.09.2012, ktorej predmetom bolo vykonanie prác spočívajúcich v ťažbe, sústreďovaní a manipulácii s drevom, pričom cena vykonaných prác bola dohodnutá medzi stranami sporu na 10,- Eur za m³ pri manipulácii s drevom na skládke „Roveň“ a 15,- Eur za m³ pri manipulácii na skládke „Cesta pod elektrovodom“. Nespornou bola aj fakturácia žalobcu za vykonané dielo faktúrou č. 148/09/2013 zo dňa 03.09.2013 v sume 3.513,38 Eur so splatnosťou 17.09.2013. Nesporným bolo tiež uhradenie fakturovanej sumy zo strany žalovaného vo výške 513,38 Eur finančným prevodom zo dňa 23.09.2013, na základe čoho vzal žalobca žalobu v tejto časti späť.

5. Okresný súd tak preskúmaval spornú skutočnosť, ktorou ostala úhrada zostatku dlžnej čiastky vo výške 3.000,- Eur, nakoľko žalovaný ako dôvod zániku tejto pohľadávky uvádzal jednostranný zápočet zo dňa 18.09.2013 svojej pohľadávky voči žalobcovi na základe faktúry č. 1/2012 splatnej dňa 16.01.2012 pôvodne na sumu 3.215,47 Eur, z ktorých čiastku 215,47 Eur žalobca uhradil, a teda mala zostať neuhradenou suma 3.000,- Eur. Dôvodom zániku pohľadávky žalovaného má byť jednostranný zápočet jeho protipohľadávky zo dňa 18.09.2013 s tvrdením, že faktúra č. 1/2012 vystavená žalovaným žalobcovi nebola v celosti (vo výške 3.000,- Eur) zo strany žalobcu uhradená žalovanému, a teda existovala v čase započítania vzájomná pohľadávka, spôsobilá privodiť zánik pohľadávky žalobcu. Žalobca dôvod zániku svojej pohľadávky neuznal, nakoľko tvrdil, že faktúru č. 1/2012 žalovaného uhradil v celosti, a to v sume 215,47 Eur (ktorá je nesporná) a v spornej časti 3.000,- Eur zaplatením tejto sumy ako zálohy splnomocnenému zástupcovi žalovaného C.. L. M..

6. Okresný súd odôvodnil rozhodnutie tým, že dôkazné bremeno ohľadom preukázania skutočnosti zániku pohľadávky žalovaného titulom faktúry č. 1/2012, a teda neexistencie vzájomnej pohľadávky spôsobilej na započítanie voči pohľadávke žalobcu zaťažuje žalobcu. Bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že faktúra č. 1/2012 žalovaného bola uhradená v celosti, a teda jednostranný zápočet zo dňa 18.09.2013 nebol spôsobilý vyvolať zánik pohľadávky žalobcu, nakoľko protipohľadávka žalovaného neexistovala. Okresný súd pripomenul, že žalovaný nemôže predložiť dôkaz o tom, že peňažná suma mu nebola zaplatená (negatívny dôkaz), naopak spornú úhradu vo výške 3.000,- Eur je povinný preukázať žalobca, keďže tieto jeho tvrdenia žalovaným boli namietané.

7. Okresný súd uviedol, že žalobca ako dôkaz o úhrade sumy 3.000,- Eur ako zálohy na faktúru č. 1/2012 žalovaného predložil príjmový pokladničný doklad na sumu 3.000,- Eur, ktorý mal potvrdzovať prevzatie tejto finančnej čiastky za žalovaného svedkom Ing. L. M.. Žalovaná strana namietala obsah a pravosť uvedeného listinného dôkazu, pričom skúmanie listiny bolo predmetom predchádzajúceho trestného konania, ktoré konštatovalo nemožnosť preukázania a overenia pravosti podpisu C.. L. M. a využívajúc zásadu „v pochybnostiach v prospech obvineného“ bol žalobca spod obžaloby pre prečin podvodu oslobodený. V civilnom sporovom konaní však jednotlivé dôkazy z hľadiska uplatneného práva žalobcu súd hodnotí z pohľadu dokazovania v tomto konaní a otázky unesenia dôkazného bremena stranou sporu na tvrdenia ňou prezentované. Pokiaľ existuje listinný dôkaz, ktorý má preukazovať zaplatenie sumy 3.000,- Eur žalobcom žalovanému prostredníctvom svedka C.. L. M. a tento listinný dôkaz je zo strany žalovaného spochybnený z hľadiska jeho pravosti, dôkazné bremeno na preukázanie skutočností tvrdených žalobcom, teda že k odovzdaniu peňažných prostriedkov C.. M. došlo, zaťažuje žalobcu. Zo samotného trestného konania vyplýva, že nie je možné overiť pravosť predmetného dokladu, avšak z hľadiska civilného sporového konania dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje žalobcu, aby preukázal, že predmetná listina je listinou pravou a podpis C.. L. M. na tomto doklade je podpisom pravým, čo žalobca v konaní nepreukázal.

8. Okresný súd zdôraznil, že nie je úlohou žalovaného preukazovať, že podpis je falšovaný (nie je pravý) tak ako sa to zástupca žalovaného v konaní snažil, pretože dôkazné bremeno nezaťažuje žalovaného,

ale žalobcu v tomto smere, a preto aj otázka akéhokoľvek ďalšieho skúmania tejto listiny tak ako to navrhuje žalovaný z hľadiska preukázania nepravosti a falšovania tejto listiny nie je dôvodnou, pretože pre rozhodnutie vo veci takýto dôkaz v spojení s inými súdom vykonanými dôkazmi zhodnotenými jednotlivo ako aj vo vzájomnej súvislosti nie je nutný. V prvom rade je preto potrebné konštatovať, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že finančné prostriedky boli odovzdané C.. L. M. na základe predloženého príjmového pokladničného dokladu.

9. Okresný súd sa v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal aj s tým, že žalobca preukazoval prevzatie finančných prostriedkov žalovaným aj vlastnou výpoveďou, či už v prebiehajúcom a ukončenom trestnom konaní, svojimi tvrdeniami v civilnom sporovom konaní s poukazom na výpovede svedkov najmä X. T., R. G., U. I.. Verziu o prevzatí peňažných prostriedkov mali potvrdzovať svedecké výpovede X. T. a nepriamo R. G. a U. I.. V opozícii s uvedenými svedeckými výpoveďami boli výpovede svedka C.. L. M., ktorý prevzatie peňažných prostriedkov popieral a konzistentne na svojej výpovedi zotrval tak počas trestného konania ako aj v civilnom sporovom konaní. Okresný súd uviedol, že do objasnenia vo vzťahu k preukázaniu dejovej línie prevzatia finančných prostriedkov, ktorá sa mala uskutočniť v kancelárii žalobcu „nevniesli svetlo“ ani konfrontácie medzi žalobcom a svedkom C.. M., resp. medzi svedkami C.. M. a T. vykonané v trestnom konaní, keďže všetci na svojich tvrdeniach zotrvali. Civilné sporové konanie je ovládané zásadou voľného hodnotenia dôkazov súdom a to každého osobitne a v ich vzájomnej súvislosti. Prevzatie finančných prostriedkov C.. L. M. priamo vyplýva len zo svedeckej výpovede X. T. a nepriamo R. G., ktorí boli v trestnom konaní vypočutí a civilnom sporovom konaní tento dôkaz bol v rámci navrhnutých dôkazov vykonaný, pričom zo zápisnice o výsluchu svedka v trestnom konaní je možné zistiť, že títo boli poučení o následkoch eventuálnej krivej výpovede a povinnosti vypovedať pravdu.

10. Na druhej strane okresný súd neponechal bez povšimnutia dôkazy o okolnostiach, ktoré mali predchádzať, ale aj nasledovať prevzatie finančných prostriedkov C.. M.. Zo záverov trestného konania, ako aj vykonaného dokazovania v civilnom sporovom konaní vyplýva, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu viacerých povinností v otázke vedenia účtovníctva. Okresný súd upozornil, že v prvom rade bol vyhotovený príjmový pokladničný doklad, ktorému nekorešponduje žiadny výdavkový pokladničný doklad, čo potvrdila aj svedkyňa Podhorcová keď uviedla, že jej bola predložená orgánmi polície kópia príjmového pokladničného dokladu, z ktorej sa jej javí, že tento nebol štandardne zopnutý s výdavkovým pokladničným dokladom a ako osoba, ktorá viedla účtovníctvo žalobcovi, tento doklad videla po prvýkrát. Je nelogickým, ak žalobca ako podnikateľský subjekt, pričom z vykonaného dokazovania a jeho tvrdení vyplýva, že viac rokov vykonáva podnikateľskú činnosť a uskutočňoval ju aj vo vzťahu k žalovanému, že v prípade ak by takýto doklad vyhotovil, z akého dôvodu by ho ako výdavok účtovníkovi nebol predložil. Zároveň sú pochybnosti ohľadom zavedenia faktúry žalovaného pod č. 1/2012 do účtovníctva žalobcu, keďže v trestnom konaní bolo zistené, že existujú dve takéto faktúry, jedna pod interným číslom „2“ do účtovníctva zavedená a pod interným číslom „004“ s poznámkami o úhradách.

11. Okresný súd pripomenul, že prevzatie peňažných prostriedkov priamo potvrdzuje vo svedeckej výpovedi jedine svedok X. T., nakoľko svedkyňa U. I. síce uvádza, že si spomína, že pánovi M. vi dala sumu 3.000,- Eur v priestoroch predajne v Málinci, ale nevie na aký účel peniaze boli použité a svedkyňa R. G. uvádza, že na presné okolnosti vypisovania príjmového pokladničného dokladu si už vzhľadom na odstup času nepamätá, pretože pána M. ani nepozná, doklad vypisovala síce ona, ale z jej výpovede nevyplýva, že by bol priamo prítomná aj odovzdania týchto finančných prostriedkov. Svedkyňa potvrdila, že v poznámkach k faktúre č. 1/2012 pri dátume 25.05.2012 a sume 215,47 Eur tento zápis uskutočnila, avšak ohľadom sumy 3.000,- Eur a dátume 13.12.2011, ktoré na faktúre boli poznačené, toto písmo nie je jej písmo. Na okolnosti vypísania príjmového dokladu si už nespomenula, vedela však, že ho vypísala na pokyn pána M., čo bolo bežné, preto si ani nevedela spomenúť ktorý deň a aké boli okolnosti vypisovania. Z výpovede svedkyne U. I. vyplynula skutočnosť, že pánovi M. vi dala sumu 3.000,- Eur v priestoroch predajne v Málinci, no na aký účel boli peniaze použité uviesť nevedela. Svedecké výpovede uvedených dvoch svedkýň, podľa názoru okresného súdu, nie sú dostatočne určité a konkrétne tak, aby mohli preukázať prevzatie finančných prostriedkov svedkom C.. M. ako zástupcom žalovaného.

12. Jedine svedok T. vo svojej výpovedi uviedol, že bol v bezprostrednej blízkosti v čase keď pán M. odovzdal pánovi M. peniaze, ako aj vtedy keď pán M. podpísal príjmový doklad, ktorý predtým vypisovala účtovníčka. Svedok taktiež uviedol, že počul keď pán M. povedal, že pri sebe toľko peňazí nemá a počul, že pán M. mal od neho pýtať sumu 3.000,- Eur, na čo mu pán M. mal povedať, že ich má dole v kancelárii.

Svedecká výpoveď svedka T. je síce dostatočne určitá opisujúca konkrétnosti odovzdania peňažných prostriedkov svedkovi M., avšak o jej obsahu má súd vzhľadom na vyššie uvedené logické nejasnosti vážne pochybnosti, či svedok reprodukoval dej tak, ako sa skutočne odohral.

13. Okresný súd poukázal aj na rozpory tvrdení žalobcu, keď uviedol, že do logickej reprodukcie svedkom popisovaných okolností a žalobcových tvrdení nezapadá ani skutočnosť, keď žalobca uvádza, že C.. M. prvýkrát odovzdával drevo za urbársku spoločnosť, nakoľko z predložených preukazov o pôvode dreva vyplýva, že sa tak dialo už 30.11.2011, kedy tento bol prítomný a preto nie je logické, ak drevo prvýkrát malo byť odovzdávané už 30.11.2011, aby svedok žiadal zálohu až 13.12.2011. Faktúra za odvoz dreva dňa 30.11.2011 podľa tvrdenia žalovaného, ktoré žalobca nerozporoval, keďže drevo bolo odovzdané uvedeného dňa 30.11.2011, bola v plnej výške zaplatená, pričom za toto drevo svedok M. nevyžadoval žiadnu zálohu. Taktiež existuje rozpor medzi faktúrou č. 1/2012, ktorú predložil žalobca v trestnom konaní (č.l. 79 trestného spisu) a faktúrou ktorá bola predložená do účtovníctva (č.l. 162 trestného spisu), nakoľko tieto nie sú totožné. Na faktúre nachádzajúcej sa v účtovníctve je vpravo dole pri pečiatke žalovaného číslu 2, ktorú tam dopísala svedkyňa P., ktorá to aj potvrdila, avšak na faktúre predloženej žalobcom v trestnom konaní, o tejto uviedla svedkyňa, že ju videla prvýkrát a číslu 2 sa na nej nenachádza a je tam číslu 004 a rukou dopísané poznámky o úhradách, čo je nelogickým z akých dôvodov žalobca disponoval dvomi rozdielnymi faktúrami. Taktiež logicky nejasným je aj tvrdenie žalobcu v trestnom konaní, že si z pokladne potravín požičal sumu 3.000,- Eur, keďže v ten deň mal v pokladni píly 60.761,96 Eur podľa pokladničnej knihy a zároveň ani úhrada vo výške 3.000,- Eur nie je v knihe záväzkov žalobcu uvedená (viď bod 28 rozsudku).

14. Okresný súd na základe vyššie uvedených dôvodov žalobu zamietol, nakoľko mal za to, že pohľadávka žalobcu splatná dňa 17.09.2013 zanikla jednostranným zápočtom žalovaného vo výške 3.000,- Eur na základe pohľadávky žalovaného v zmysle faktúry č. 1/2012 splatnej dňa 16.01.2012 ich vzájomným stretom, t.j. k 17.09.2013. Okresný súd mal za to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu úhrady zálohy vo výške 3.000,- Eur C.. L. M., pretože jeho tvrdenia, ako aj svedecké výpovede najmä X. T. sú v logickom rozpore s ďalšími vykonanými listinnými dôkazmi, a to príjmovým pokladničným dokladom, ktorého pravosť nebola preukázaná, výpismi z pokladničnej knihy, knihy evidencie záväzkov žalovaného, ako aj jeho účtovníctva vo vzťahu k nezaúčtovaniu predmetnej platby. Za predpokladu, že by žalobca bol viedol účtovníctvo preukazným spôsobom, zálohu evidoval, disponoval originálmi príjmových a výdavkových pokladničných dokladov, úhrady evidoval a jeho pokladničný stav by korešpondoval deklarovanému stavu pokladničnej knihy, nebol by v dôkaznej núdzi tak, ako to okresný súd uviedol vyššie.

15. S námietkou premlčania, vznesenou žalovaným sa okresný súd vysporiadal tak, že žalovaný nenamietal existenciu faktúry č. 148/09/2013, ktorá bola splatná dňa 17.09.2013, pričom predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom obchodnoprávnym a keďže žaloba bola podaná dňa 06.11.2016, ku dňu jej podania zákonná štvorročná premlčacia lehota v zmysle Obchodného zákonníka neuplynula, preto ani k premlčaniu nedošlo. Zároveň úhrada sumy 513,38 Eur žalovaným, podľa názoru súdu, nemá povahu uznania dlhu, nakoľko žalovaný zvyšok fakturovanej sumy 3.000,- Eur od počiatku odmietal uhradiť aj s poukazom na jeho protipohľadku a jednostranný zápočet. Zo správania sa žalovaného vo vzťahu k úhrade sumy 513,38 Eur nemožno vyvodit' jeho vôľu, ktorou by uznal celý záväzok voči žalobcovi.

16. Návrh žalovaného na prerušenie konania okresný súd zamietol vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný žiadal prerušiť konanie z dôvodu, že podal podnet na začatie trestného stíhania súdneho znalca PhDr. Y. Grajciara v súvislosti s jeho odborným vyjadrením podaným vo vyššie uvedenom trestnom konaní. D. súd sa stotožnil s tým, že ako to konštatuje v trestnom konaní tak okresný súd a následne vo svojom konečnom rozhodnutí aj súd krajský, v otázke pravosti podpisu C.. L. M. už nie je možné vykonať žiadny ďalší dôkaz, ktorým by bolo možné odborne otázku pravosti jeho podpisu na prefotenej kópii príjmového pokladničného dokladu overiť. D. súd Lučenec v trestnom konaní konštatoval, že na Slovensku neexistuje žiadny ďalší ústav, ktorým by bolo možné takéto skúmanie vykonať a túto otázku preveriť. Navyiac uvádzané závery znaleckého dokazovania v civilnom sporovom konaní boli len jedným z dôkazov, z ktorých pri vzájomnom hodnotení dôkazov okresný súd vychádzal. Pri vážnych pochybnostiach ohľadom predmetného listinného dôkazu, keďže súdni znalci neskonštatovali, že by síce podpis C.. M. na listine nebol pravým, ale zároveň konštatovali, že nie je možné sa vyjadriť k otázke jeho pravosti, teda nepotvrdzuje táto listina sama o sebe prijatie finančných

prostriedkov, podľa názoru okresného súdu a ani ďalšie prípadné trestné stíhanie súdneho znalca samo o sebe otázku pravosti podpisu nevyrieši. Z uvedeného dôvodu súd preto zamietol návrh na prerušenie konania aj vo vzťahu k predchádzajúcemu výroku vo veci samej a vzhľadom na vyriešenie otázky unesenia dôkazného bremena, ktoré zaťažovalo žalobcu (bod 42 rozsudku okresného súdu).

17. O nároku na náhradu trov konania rozhodol okresný súd tak, že priznal žalovanému právo na náhradu trov konania od žalobcu v celosti, teda v rozsahu 100 %. Odôvodnil to tým, že žalovaný bol v konaní úspešný, keďže žaloba o zaplatenie 3.000,- Eur bola v celosti zamietnutá a konanie v časti o zaplatenie 513,38 Eur bolo zastavené procesným zavinením žalobcu, ktorý v tejto časti vzal žalobu späť, nie však pre správanie sa žalovaného, ale z dôvodu, že k úhrade tejto sumy došlo ešte pred podaním žaloby.

18. Voči prvému a štvrtému výroku rozhodnutia okresného súdu podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods.1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP).

19. Žalobca označil rozhodnutie okresného súdu, ktorým tento zamietol žalobu v rozsahu 3.000,-Eur za nesprávne a nezákonné. Namietol, že súd prvej inštancie neakceptovateľne „povýšil“ existenciu jediného sporného listinného dôkazu nad iné dôkazy. Takýto postup označil žalobca za rozporný s § 187 ods.1 CSP a uviedol, že ani citované ustanovenie, ani iné ustanovenie procesného kódexu nefavorizujú akýkoľvek dôkaz pred inými tak, ako k tomu pristúpil súd prvej inštancie. Pripomenul, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia skonštatoval, že výlučne na žalobcovi spočívalo dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že k odovzdaniu peňažných prostriedkov vo výške 3.000,- Eur podľa príjmového pokladničného dokladu zo dňa 13.12.2011 v prospech žalovaného skutočne došlo. Podľa názoru okresného súdu teda na žalobcovi spočívalo dôkazné bremeno na preukázanie, že uvedená listina - príjmový pokladničný doklad zo dňa 13.12.2011, ktorej pravosť žalovaný spochybňoval je listinou pravou a že podpis príjemcu C.. L. M. je jeho pravým podpisom. Žalobca poukázal na to, že v rámci trestného konania vedeného na Okresnom súde Lučenec pod sp.zn. 2T/19/2016 bolo vykonané rozsiahle dokazovanie na preukázanie pravosti podpisu príjemcu na príjmovom pokladničnom doklade zo dňa 13.12.2011 (ďalej len PPD). Žalobca zrekapituloval závery z trestného konania a uviedol, že znalecké posudky v trestnom konaní spochybnili a vyvrátili záver znaleckého posudku znalkyne C.. W. V. o údajnom falšovaní podpisu príjemcu na spornej listine zo dňa 13.12.2011. Za tejto situácie, ak vo vzťahu k zisteniu pravosti podpisu príjemcu na PPD bolo v rámci súvisiaceho trestného konania vykonané tak rozsiahle dokazovanie, je podľa názoru žalobcu neudržateľný záver súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena žalobcu na preukázanie pravosti sporného podpisu. Nie je možné akceptovať, aby na žalobcu bolo prenášané dôkazné bremeno v širšom rozsahu, ako tomu bolo v rámci trestného konania. Pripomenul, že žalobca bol v postavení obžalovaného spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Uviedol, že nie je preto možné akceptovať záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní pravosti podpisu príjemcu na PPD zo dňa 13.12.2011. Ak totiž ani najvyššie znalecké authority pôsobiace na území Slovenskej republiky neboli schopné vyhodnotiť sporný podpis ako podpis falošný je zrejmé, že žalobca objektívne nemohol ani akýmkoľvek návrhom na vykonanie dokazovania preukázať pravdivosť a pravosť uvedenej listiny ako celku. Fakt, že podpis príjemcu na danom doklade nebol aj z dôvodu odstupu času dostatočne jasný a výrazný, čo môže byť nepochybne spôsobené kvalitou papiera danej listiny, svetelnými podmienkami, ktorým bol doklad vystavený, technikou písma podpisujúcej osoby či kvalitou náplne pera použitého pri vypisovaní dokladu, nemožno dávať na ťarchu žalobcu tak, ako k tomu pristúpil súd prvej inštancie.

20. Žalobca v odvolaní namietol, že okresný súd nesprávne vyhodnotil aj ďalšie dôkazy, a to najmä svedecké výpovede svedkov X. T., U. I. a R. G.. Najmä svedok X. T. opakovane v postavení svedka v trestnom konaní potvrdil, že bol osobne prítomný pri odovzdávaní peňažných prostriedkov vo výške 3.000,- Eur žalobcom podľa PPD zo dňa 13.12.2011. Podľa žalobcu svedok logicky a konzistentne popísal okolnosti odovzdávania peňažných prostriedkov žalobcom dňa 13.12.2011. Podľa žalobcu svedok obsahom svojej výpovede potvrdil aj pravosť pokladničného dokladu zo dňa 13.12.2011, keď uviedol, že si pamätá, že doklad k tejto platbe vypisovala p. G.. Svedok navyiac jednoznačne uviedol, že bol v bezprostrednej blízkosti žalobcu nielen v okamihu, keď žalobca príjemcovi podľa PPD odovzdával sumu vo výške 3.000,- Eur, ale aj keď príjemca podľa PPD predmetný doklad vlastnoručne podpísal. Nakoľko nehodnovernosť či nepravdivosť svedeckej výpovede svedka nebola v konaní preukázaná, svedecká výpoveď v spojení s pokladničným dokladom bez akejkoľvek pochybnosti podľa žalobcu preukazuje zánik záväzku žalobcu voči žalovanému jeho splnením a teda neexistenciu

vzájomných pohľadávok žalobcu a žalovaného spôsobilých na započítanie. Podľa žalobcu nebol v konaní produkovaný žiaden dôkaz spochybňujúci dôveryhodnosť tohto svedka, prípadne dôkaz preukazujúci jeho motiváciu úmyselne, nepravdivo reprodukovať ním tvrdené skutočnosti a ním popisovaný priebeh deja. Vzhľadom na uvedené podľa žalobcu posúdil okresný súd výpoveď uvedeného svedka nesprávnym, nelogickým a jednostranným spôsobom na ujmu žalobcu.

21. Žalobca uviedol, že logickú súvislosť žalobcom tvrdeného deja o odovzdaní peňažných prostriedkov vo výške 3.000,- Eur dňa 13.12.2011 hodnoverne podporuje aj svedecká výpoveď svedkyne U. I., ktorá opakovane potvrdila, že práve dňa 13.12.2011 ako osoba zodpovedná za finančnú hotovosť vydala žalobcovi sumu vo výške 3.000,- Eur. Žalobca uviedol, že aj svedecká výpoveď svedkyne R. G. korešponduje so žalobcovými tvrdeniami, keď táto potvrdila, že sporný PPD vlastnoručne vypisovala.

22. Podľa názoru žalobcu okresný súd nevyhodnocoval ani ďalšie skutočnosti, resp. ich nevyhodnocoval správne, pričom poukázal na skutočnosť, že C.. M. bol síce dňa 30.11.2011 za žalovaného prítomný pri odovzdávaní dreva žalobcovi, avšak v uvedený deň len v pozícii „svedka“. Až pri odovzdávaní dreva dňa 13.12.2011 menovaný svedok vystupoval za žalovaného v pozícii zodpovednej osoby. Uvedený rozdiel v postavení svedka C.. M. súd prvej inštancie buď nepostrehol alebo zámerne prehliadol. Práve rozdielne postavenie menovaného zapadá do tvrdenia žalobcu, že uvedená osoba od neho „až“ dňa 13.12.2011 teda v deň, kedy menovaný priamo zastupoval žalovaného žiadala poskytnutie zálohy. Žalobca namietol, že súd prvej inštancie nezohľadnil existenciu výpovede C.. E. B. P., ktorý jednak uviedol, že žalobca so žalovaným bezproblémovo spolupracoval dlhé časové obdobie a jednak potvrdil zaužívaný spôsob úhrady zálohových platieb v hotovosti. Žalobca namietol, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s tým, že zo strany žalovaného, ktorý potom, čo mu mala byť v mesiaci máj 2012 uhradená len časť faktúry č. 1/2012 zo dňa 2.1.2012 splatná 16.1.2012 vo výške 215,47 Eur žalobcu na výzvu údajného zostatku z tejto faktúry nikdy nevyzval, platbu v údajnom zostatku vo výške 3.000,- Eur nikdy nevymáhal a úhradu vo výške 3.000,- Eur až do zaslania sporného dokumentu o započítaní vzájomných pohľadávok až zo dňa 18.9.2013 žiadnym spôsobom neurgoval. Podľa názoru žalobcu je neodôvodniteľné, že za situácie, ak by žalovaný voči žalobcovi skutočne evidoval nedoplatok na faktúre vo výške 3.000,- Eur, že by žalovaný pri pripísaní čiastočnej úhrady v mesiaci máj 2012, teda s časovým odstupom až niekoľkých mesiacov po dni splatnosti označenej faktúry žalobcu nevyzval aj na úhradu ďaleko vyššej sumy údajného nedoplatku. Zvlášť, ak žalobcom uhradená čiastka vo výške 215,- Eur predstavovala zanedbateľnú sumu oproti údajnému zostatku nedoplatku vo výške 3.000,- Eur. Žalobca uviedol, že možno dôvodne predpokladať, že inak by sa žalovaný domáhal úhrady danej sumy ďaleko v skoršom časovom období zvlášť za situácie ak žalobca svojou vykonanou úhradou v priebehu mesiaca máj 2012 vo výške 215,47 Eur v podstate žalovaného „upozornil“ na samotnú existenciu jeho dávno splatnej faktúry č. 1/2012. Podľa žalobcu okresný súd prehliadol účelové konanie žalovaného, ktorý si mal až po doručení faktúry žalobcu č. 148/09/2013 zo dňa 3.9.2013 na sumu 3.513,38 Eur vystavenej na ťarchu žalovaného zrazu uvedomiť, že žalobca má mať údajný nedoplatok na faktúre 1/2012 ešte zo dňa 2.1.2012. V kontexte uvedeného žalobca tvrdí, že žalovaný si bol vedomý, že zo strany žalobcu už došlo k čiastočnej úhrade danej faktúry vo výške 3.000,- Eur práve prostredníctvom hotovostnej zálohovej platby zo dňa 13.12.2011.

23. Podľa žalobcu sa okresný súd riadne nevysporiadal s listinou - faktúrou žalovaného č. 02/2012 zo dňa 3.12.2012 splatnou 17.12.2012 vystavenou na ťarchu žalobcu vo výške 3.168,50 Eur. Uvedený listinný dôkaz podľa žalobcu preukazuje účelovosť obrany žalovaného, keďže v prípade, ak by žalovaný skutočne evidoval celú neuhradenú pohľadávku podľa jeho faktúry č. 1/2012 zo dňa 2.1.2012, ktorá bola splatná dňom 16.1.2012 je nepredstaviteľné, že by žalovaný so žalobcom ďalej spolupracoval a vystavoval na jeho ťarchu ďalšie faktúry za predtým odobratú drevnú hmotu.

24. Bez povšimnutia okresného súdu zostala podľa názoru žalobcu aj skutočnosť, že ani vo výročnej správe žalovaného za rok 2011, ktorú predkladal práve svedok C.. M. nebolo konštatované neuhradenie spornej faktúry zo strany žalobcu.

25. Žalobca ďalej uviedol, súd prvej inštancie v bode 43 odôvodnenia uvádza, že svedecká výpoveď svedka X. T. má byť v rozpore s príjmovým pokladničným dokladom zo dňa 13.12.2011, ktorého pravosť nemala byť preukázaná. Ak však v konaní nebolo preukázané, že by uvedená listina mala byť falšovaná, nie je konštatovanie súdu prvej inštancie v uvedenom smere vôbec relevantné a správne. Svedecká výpoveď X. T. totiž v plnom rozsahu korešponduje s obsahom PPD bez ohľadu na názor súdu o

preukázaní, či nepreukázaní jeho pravosti. Konštatovanie súdu je tak nesprávne a v priamom rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania.

26. Samotný príjmový pokladničný doklad zo dňa 13.12.2011 označil žalobca za pravý a pravdivý. Fakt, že tento nebol zaúčtovaný v peňažnom denníku žalobcu, nemá podľa žalobcu žiadny vplyv na jeho existenciu a na skutočnosti na ňom uvedené. Prípadné nezaúčtovanie akéhokoľvek účtovného dokladu má význam len z hľadiska daňového, avšak nie z hľadiska právneho. Prípadný nedostatok na úseku daňovo právnych predpisov sám o sebe nezakladá ani nezákonnosť ani nesprávnosť, ani nepravdivosť príslušného daňového dokladu.

27. Žalobca uviedol, že z dôvodu nesprávneho vyhodnotenia dôkazov a záverov z nich vyplývajúcich okresný súd po právnej stránke nesprávne vec posúdil tým, že mal za preukázaný zánik žalovanej pohľadávky jej započítaním v zmysle započítajúceho prejavu žalovaného zo dňa 18.9.2013 za použitia § 358 a nasledujúcich ObZ v spojení s § 580 a nasl. OZ. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie vo výroku I. a IV. zmenil tak, že žalobe žalobcu v časti o zaplatenie 3.000,- Eur s príslušenstvom vyhovie a súčasne žalobcovi voči žalovanému prizná nárok na náhradu trov prvoinštančného konania, ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100%.

28. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že so skutočnosťami uvádzanými žalobcom v odvolaní sa okresný súd už vysporiadal a zohľadnil ich vo svojom rozsudku, na základe čoho rozsudok okresného súdu označil za vecne správny. Vychádzajúc z článku 8 základných princípov Civilného sporového poriadku strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi. Preto pokiaľ žalobca tvrdil, že dňa 13.12.2011 vykonal platbu vo výške 3.000,- Eur, dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu tejto platby vychádzajúc z týchto základných princípov, ako aj z ďalších ustanovení CSP logicky zaťažuje žalobcu, pričom podľa názoru žalovaného žalobca ani v rovine znaleckej, účtovnej alebo fyzického vykonania platby túto nepreukázal.

29. Pokiaľ ide o znaleckú rovinu, žalovaný zrekapituloval vývoj znaleckého dokazovania v trestnej veci na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 2T/19/2016. K účtovnej rovine žalovaný uviedol, že žalobca bol povinný viesť účtovníctvo v súlade so zákonom č. 431/2002 o účtovníctve, pričom zrekapituloval povinnosti účtovnej jednotky a zdôraznil, že žalobca nepreukázal, že by mal v účtovníctve zaúčtovaný sporný príjmový doklad zo dňa 13.12.2011.

30. K preukázaniu fyzického vykonania platby žalobcom žalovaný uviedol, že žalobca sa opiera predovšetkým o výpoveď svedka T., v tom čase zamestnanca žalobcu, voči ktorej je však vo vzájomnom protiklade výpoveď svedka C.. M.. Podľa názoru žalovaného nakoľko sa jednalo o osobu v pracovno-právnom vzťahu (výkon závislej práce za mzdu) v prípade výpovede zamestnanca v neprospech zamestnávateľa - žalobcu možno dôvodne predpokladať ukončenie tohto pracovno-právneho vzťahu. Zároveň žalovaný predložil do konania viacero dôkazov, ktoré spochybňujú žalobcom tvrdenú dejovú líniu odovzdania peňazí vrátane pravdivosti výpovede svedka T.. Tieto dôkazy precízne a vo svojej logickej nadväznosti vyhodnotil prvostupňový súd v bode 42. a 43. odôvodnenia rozsudku, s ktorým sa žalovaný plne stotožnil. Stotožnil sa tiež s vyhodnotením výpovedi svedkyň R. G. a U. I. okresným súdom. Pokiaľ žalobca vo vzťahu k výpovedi svedkyne I. vo svojom odvolaní uviedol dátum 13.12.2011 žalovaný podotkol, že svedkyňa I. vo svojej výpovedi v trestnom konaní neuviedla žiaden dátum, ale uviedla výraz „v tomto období“.

31. K ďalším námietkam uvádzaným žalobcom v odvolaní sa žalovaný vyjadril, že pokiaľ žalobca tvrdí, že svedok C.. M. dňa 30.11.2011 bol prítomný len ako „svedok“, tak toto tvrdenie nie je pravda, nakoľko svedok M. bol dňa 30.11.2011 prítomný pri odovzdávaní dreva ako osoba konajúca za žalovaného, čo potvrdzuje aj jeho podpis na preukazoch pôvodu dreva (založených na č. I. 216 - 219 trestného spisu), pričom toto tvrdenie žalobca neuviedol.

32. Pokiaľ žalobca namietol, že prvostupňový súd nezohľadnil existenciu výpovede C.. B., žalovaný pripomenul, že svedok B. vypovedal, že sa k prípadnej platbe vo výške 3.000,- Eur nevie vyjadríť, nevie kde je pravda. Zároveň k žalobcom „bezproblémovej spolupráci“ žalovaný dodal, že k odovzdávaniu dreva dvomi zástupcami žalovaného došlo preto, lebo pri odovzdávaní dreva do vtedy len jedným zástupcom žalovaného vznikali pochybnosti, či drevo je správne klasifikované ako guľatina alebo vlákna, čo malo vplyv na predajnú cenu dreva.

33. Pokiaľ žalobca uviedol, že ho žalovaný až do 18.9.2013, t. j. do dňa vykonania jednostranného zápočtu žalovaným žiadnym spôsobom neurogoval so zaplatením sumy 3.000,- Eur, toto tvrdenie žalovaný poprel. Poukázal na výpoveď svedka M. na pojednávaní dňa 30.1.2020, kde tento uviedol okolnosti vyvracajúce žalobcovo tvrdenie. Uviedol, že faktúra č. 1/2012 bola vystavená v roku 2012 a prípadná jej úhrada v čase konania výročnej schôdze za predchádzajúci rok 2011 (konala sa v marci 2012) nemohla byť vtedy žalovaným zistená, lebo výpisy z účtu žalovaného boli vyhotovované štvrtročne. Po spracovaní účtovníctva žalovaného za rok 2012, čo bolo začiatkom roku 2013 bolo zistené, že žalovaný neuhradil z predmetnej faktúry sumu 3.000,- Eur, na čo bol žalobca na výročnej schôdzi za rok 2012, ktorá sa konala v marci 2013, na ktorej bol žalobca prítomný, výslovne upozornený. Podporne pritom poukázal žalovaný na výpoveď svedka F. na pojednávaní dňa 30.1.2020. Následne bol žalobca aj písomne vyzvaný žalovaným na úhradu sumy 3.000,- Eur, na čo žalobca zareagoval tým, že žalovanému doručil sporný príjmový pokladničný doklad zo dňa 13.12.2020 na sumu 3.000,- Eur, ktorú mal údajne prevziať zástupca žalovaného C.. M.. Nakoľko svedok C.. M. predložený doklad považoval za falošný, obrátil sa s ním na OR PZ SR v Lučenci. Žalobca označil za nelogické až absurdné, aby svedok M. podával v predmetnej veci trestné oznámenie aby sa v trestnom konaní a pri znaleckom dokazovaní preukázalo, že sumu 3.000,- Eur prebral. Poukázal tiež na rozpor vo vzťahu k platbe žalobcu v sume 215,47 Eur zo dňa 25.5.2012 o ktorej žalobca tvrdil, že je doplatkom k faktúre 1/2012, avšak k poznámke k tejto platbe uviedol „záloha“ (č. l. 168 trestného spisu príloha podania žalovaného zo dňa 6.5.2020). Paradoxné preto je, že žalobca nevie relevantne vysvetliť, prečo platbu, o ktorej tvrdí, že je doplatok označil ako záloha, pričom z vykonaného dokazovania v súvisiacej trestnej veci vyplýva, že nikto iný neuhradil platby za žalobcu, jedine žalobca samotný. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že neuhradenie platby nebolo konštatované vo výročnej správe za rok 2011 poukázal žalovaný na bod c) a uviedol, že faktúra č. 1/2012, na základe ktorej mala byť platba uhradená je vedená v účtovníctve žalovaného za rok 2012 a rovnako zopakoval, že pokiaľ ide o faktúru žalovaného č. 2/2012, tak prípadná úhrada tejto faktúry by bola zistená až pri spracovaní účtovníctva za rok 2012 a to začiatkom roka 2013. Na základe uvedeného sa žalovaný domnieva, že sporný príjmový pokladničný doklad bol vyhotovený až v roku 2013 potom, ako bol žalobca na neuhradenie sumy 3.000,- Eur upozornený na výročnej členskej schôdzi žalobcu.

34. Žalovaný záverom uviedol, že ak by žalobca nadobudol vnútorné presvedčenie, na základe ktorého považuje sporný príjmový doklad za pravý a pravdivý, takéto jeho vnútorné presvedčenie nenahrádza dôkaz o jeho pravosti o to viac, že predmetný doklad, aby mohol spôsobiť právne účinky mal žalobca povinnosť zaúčtovať s príslušným výdavkovým dokladom v účtovníctve žalobcu, k čomu zo strany žalobcu nedošlo. V prípade, ak by žalobca uniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k platbe vo výške 3.000,- Eur, žalovaný v podaní zo dňa 9.12.2019 vzniesol námietku premlčania vo vzťahu k tejto platbe, nakoľko uplynutím 4 rokov od jej vykonania, t. j. počnúc dňom 14.12.2015 je premlčaná už pred začatím tohto konania. Žalovaný označil za paradox, že samotný žalobca sa v priebehu súvisiaceho trestného konania dovoľával viacerými svojimi podaniami zápočtu vykonaného žalovaným a odvolával sa na tento zápočet napríklad vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 19.8.2019, kde ho aj predložil do trestného spisu.

35. Na základe uvedeného žalovaný zotrval na všetkých svojich predchádzajúcich tvrdeniach, poprel, že by prvostupňový súd povýšil existenciu jediného sporného dôkazu nad iné dôkazy, poukázal na dôkazy, ktoré žalovaný predložil v priebehu konania a uviedol, že za situácie, kedy žalobca nepreukázal pravosť sporného príjmového dokladu a súčasne ho neeviduje ani vo svojom účtovníctve, pričom výpoveď svedka T. je spochybnená ďalšími dôkazmi označil výrok rozsudku okresného súdu, ktorým tento žalobu zamietol za vecne správny a navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

36. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec podľa ustanovení § 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP, pretože nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a nevyžaduje to ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

37. Odvolací súd vychádzal v zmysle § 383 CSP zo skutkového stavu zisteného okresným súdom:

38. Urbárska spoločnosť Ipeľ, pozemkové spoločenstvom, ako objednávateľ, a U. M. (žalovaný), ako zhotoviteľ, uzavreli dňa 16.09.2012 zmluvu označenú ako „Zmluva o dielo č. 1/2012“ (č.l. 6), predmetom ktorej bolo vykonanie prác v ťažbe, sústreďovaní a manipulácii dreva zhotoviteľom podľa požiadaviek objednávateľa na lesných pozemkoch objednávateľa v plánovanom objeme cca 287 m³. Obdobie plnenia zmluvy bolo dojednané do 31.12.2012. Cenu za vykonanie prác si objednávateľ a zhotoviteľ dohodli na 10,- Eur na 1 m³ pri ťahaní nadol na skládku „Roveň“ a 15,- Eur na 1 m³ pri ťahaní nahor na skládku „Cesta pod elektrovod“.

39. Faktúrou č. 148/09/2013 (č.l. 7) vystavenou dňa 03.09.2013 a splatnou dňa 17.09.2013 fakturoval žalobca žalovanému práce - ťažbu a približovanie dreva na základe číselníkov a Zmluvy o dielo č. 1/2012 sumu 3.513,38 Eur s DPH (2.927,82 Eur bez DPH).

40. Z výpisu z účtu VÚB, a.s. (č.l. 43) je zrejmé, že žalobca poukázal na účet žalovaného sumu 513,38 Eur, VS: 148092013, poznámka: M. po zápočte.

41. Písomným podaním zo dňa 18.09.2013 (č.l. 48) označeným ako „Započítanie vzájomných pohľadávok“ žalovaný oznámil žalobcovi, že voči nemu eviduje pohľadávku vo výške 3.000,- Eur z neuhradenej faktúry č. 1/2012 vystavenej na sumu 3.215,47 Eur, z ktorej žalobca uhradil 215,47 Eur. Zároveň mu oznámil, že mu zo strany žalobcu bola doručená faktúra č. 148/09/2013 na sumu 3.513,38 Eur a týmto využíva právo ustanovené v § 358 a nasl. Obchodného zákonníka a § 580 a nasl. Občianskeho zákonníka a započítava ich vzájomné pohľadávky, ktoré sú spôsobilé na započítanie, a to dňom keď sa tieto vzájomne sa kryjúce pohľadávky stretli, a to dňom 17.09.2013.

42. Písomným podaním zo dňa 25.09.2013 (č.l. 49-50) označeným ako „Odpoveď na započítanie vzájomných pohľadávok, oznámenie o nespôsobilosti pohľadávok na započítanie“ žalobca oznamuje žalovanému, že so započítaním vzájomných pohľadávok nesúhlasí a zápočet neuznáva z dôvodu neexistencie pohľadávky vo výške 3.000,- Eur.

43. Písomným podaním zo dňa 21.10.2013 (č.l. 51) označeným ako „Upomienka“ žalobca žiadal žalovaného o urýchléné uhradenie zostatku z faktúry č. 145/09/2013 vo výške 3.000,- Eur.

44. Z výpisu z registra pozemkových spoločenstiev (č.l. 42) vyplýva, že osobami oprávnenými konať za spoločenstvo sú L. F. a C.. L. M..

45. Z príjmového pokladničného dokladu (ďalej len „PPD“) zo dňa 13.12.2011 (č.l. 52) vyplýva, že žalovaný mal prijať od žalobcu sumu 3.000,- Eur ako zálohu na drevo 1/3/2011; 2/3/2011; 3/3/2011; 4/3/2011, v PPD je uvedené, že je vystavený C.. M..

46. Rozsudkom Okresného súdu Lučenec č.k. 2T/19/2016-676 zo dňa 28.05.2019, ktorý sa stal právoplatným a vykonateľným dňa 16.10.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 3To/114/2019 zo dňa 16.10.2019 súd obžalovaného U.a M. oslobodil, nakoľko skutok nie je trestným činom.

47. D. súd v rozsudku v trestnom konaní uviedol, že z odborného vyjadrenia P. Y. T. vyplýva, že v písomznaleckom skúmaní je neprípustné realizovať analýzu jednotlivých sporných podpisov iba na základe kópie prepisového papiera, resp. prepisovej fotokópie papiera. Znalec je oprávnený realizovať písomznalecké skúmanie iba v prípade, že pracuje s originálmi sporných podpisov. Toto je základná a zásadná úloha písomznaleckej expertízy. V prípade ak znalec nemá k dispozícii uvedené originály sporných materiálov nemôže vôbec pristúpiť k znaleckému skúmaniu. Na kópii príjmového dokladu prepisového papiera zo dňa 13.12.2011 konštatoval nízku kvalitu písomného obrazu sporného podpisu. Tiež sa vyjadril k odbornému vyjadreniu č. 16/2015 zo dňa 30.06.2015 vypracovaného znalkyňou E.. M. M. a uviedol, že jej záver na strane 27 je absolútne neprijateľný a jej odpoveď, že sporný podpis na prepisovej kópii príjmového pokladničného dokladu zo dňa 13.12.2011 je falzifikát vyhotovený obkreslením niektorého pravého podpisu C.. L. M. môže byť iba jednou s možných pracovných hypotéz v tomto písomznaleckom skúmaní.

48. Zo správy Daňového úradu Banská Bystrica zo dňa 27.05.2019 (č.l. 184) vyplýva, že príjmový pokladničný doklad (bez čísla) zo dňa 13.12.2011 na sumu 3.000,- Eur sa podľa zistení správcu

dane v účtovníctve daňového subjektu U. M. nenachádza, nebol zaúčtovaný ani zaznamenaný v peňažnom denníku a v pokladničnej knihe. Účtovná jednotka je povinná viesť účtovníctvo správne, úplne, preukázateľne a zrozumiteľne, pričom za úplné sa považuje vtedy, ak zaúčtovala v účtovných knihách všetky účtovné doklady. Z pohľadu zákona o účtovníctve, skutočnosť, že uvedený príjmový doklad nebol zahrnutý do výdavkov v účtovníctve daňového subjektu znamená, že na ňáň nie je možné pri správe daní prihliadať.

49. Zo zápisnice o výsluchu U. a M. ČVS: ORP-420/OEK-LC-2012 zo dňa 15.07.2013 (č.l. 252) vyplýva, že žalobca U. M. na základe objednávateľa Urbárska spoločnosť Ipeľ, pozemkové spoločenstvo, Málincec v zastúpení C.. L. M. a U. om M., ako zhotoviteľom - živnostníkom, vykonal práce v ťažbe dreva podľa požiadaviek tohto objednávateľa v objeme 112,03 m³. Dňa 13.12.2011 bola zo skladu Urbárskej spoločnosti Ipeľ vyvezená drewná hmota v určitom objeme, kde tento vývoz bol uskutočnený za prítomnosti C.. M., X. T. a X. P., ako aj U. a M.. Firma U. a M. pre túto urbársku spoločnosť vykonávala ťažobné práce, kde za vykonanú ťažbu mu urbárska spoločnosť pri odpočte vystavila faktúru 1/2012 zo dňa 02.01.2012 a dátumom splatnosti 16.01.2012. Táto faktúra bola za ním odobratú drewnú hmotu dňa 13.12.2011 a 16.12.2011. Dňa 13.12.2011 po tom ako drewná hmota bola vyvezená sa stretol vo svojej kancelárii v Málinci s C.. M., resp. spoločne odišli z miesta odvozu dreva (časť Vlčkov) do jeho kancelárie jeho osobným motorovým vozidlom, nakoľko už na sklade menovaný C.. M. pýtal od U. a M. zálohu za vyvezené a dodané drevo vo výške 3.000,- Eur. Žalobca s tým nemal problém, nakoľko dovtedy vyvezené drevo bolo v takejto hodnote, preto s tým súhlasil a vo svojej kancelárii v Málinci mu odovzdal hotovosť vo výške 3.000,- Eur a to za prítomnosti X. T., ktorý vypisoval lístky o pôvode dreva, taktiež za prítomnosti účtovníčky pani G., ktorá na znak toho, že týchto 3.000,- Eur odovzdal vypísala príjmový pokladničný doklad zo dňa 13.12.2011, na ktorý napísala, že sa jedná o zálohu na drevo k vypísaným listom o pôvode 1/3/2011, 2/3/2011, 3/3/2011 a 4/3/2011. Keď bol doklad vypísaný, pán M. ho podpísal na znak prevzatia sumy 3.000,- Eur a on si ponechal originál tohto dokladu, pričom žalobcovi (U. ovi M. vi) dal jeho kópiu, ktorú zároveň menovaný mal predložiť vyšetrovateľke PZ za účelom vyhotovenia fotokópie. Žalobca uviedol, že určite nemá dlh voči Urbárskej spoločnosti Ipeľ a to čo C.. M. uvádza nie je pravda, nakoľko dňa 13.12.2011 prevzal osobne sumu 3.000,- Eur, avšak čo s ňou ďalej urobil, k tomuto sa žalobca už vyjadriť nevedel.

50. Zo zápisnice o výsluchu žalobcu U. a M. zo dňa 16.12.2015 v postavení obvineného je zrejmé, že žalobca uviedol, že si spomína na to, že pán M. ako nový člen, ktorý začal preberať drevo hneď na začiatku pri manipulovaní dreva v lese ho upovedomil na to, že mu vydá drevo na základe toho, že mu dá zálohu za toto drevo a hneď aj povedal, že chce zálohu vo výške 3.000,- Eur. Nakoľko v lese takúto sumu nemal, tak mu povedal, že keď sa drevo preberie, aj tak musia ísť do kancelárie, teda tam mu vie dať ním požadovanú sumu, s čím C.. M. súhlasil. Ďalej po celý deň s drevom robili, keď sa robota skončila, kamión sa naložil, žalobca zobral chlapov s tým, že išli do dediny, do Málince, do jeho kancelárie, kde sa všetko ohľadne dreva povypisovalo. S nimi išiel aj pán M., nakoľko ďalej potom cestoval autobusom. Po príchode do kancelárie pán M. a pán T. začali vypisovať požadované doklady k vyťaženému drewnému hmotu a vtedy išiel za pani G., svojou účtovníčkou, aby vypisovala doklad o odovzdaní sumy 3.000,- Eur, nakoľko oni mali zamrznuté ruky, keďže bol december a celý deň sa robilo v hore. Pani G. vypísala doklad, ktorý pán M. po tom ako mu dal peniaze aj podpísal. V ten deň sa síce všetko drevo nevyviezlo, ktoré sa malo, avšak bolo približne v hodnote 3.000,- Eur, preto žalobca so zálohou nemal problém. Čo sa týka odovzdania predmetnej sumy 3.000,- Eur, tak osobne ich odovzdal pánovi M., vzhľadom na odstup času si však na presný dátum už nespomínal, avšak bolo to dňa keď sa vyviezlo prvé drevo. Potom ako peniaze pán M. prevzal, tak podpísal aj predmetný doklad, ktorý pripravila pani G.. Tento si však mal vypísať pán M., avšak on tak neurobil, ako ani nevypisoval doklady ohľadom vyvezeného dreva, nakoľko to robil pán T.. Faktúra č. 1/2012 vystavená urbárskou spoločnosťou v lehote splatnosti uhradená nebola, nakoľko zálohou prevzal pán M. 13.12.2011 a ďalšiu časť platby podľa predloženej faktúry uhradil žalobca až 25.05.2012. Prečo to uhradil až v máji 2012, tak na to si už pri výsluchu nespomínal. Koncom mesiaca február alebo začiatkom marca nasledujúceho roka býva výročná schôdza alebo valné zhromaždenie urbárskej spoločnosti, ktorého sa žalobca zúčastnil, pričom však ani vo výročnej správe, ktorú predkladal ekonóm, ktorým bol C.. M. nebolo zmienené, že by faktúra bola neuhradená, preto žalobca bral túto skutočnosť ako vysporiadanú. Následne zrejmé ho účtovníčka upozornila, že časť predmetnej faktúry nie je uhradená a preto došlo k úhrade až v máji 2012. Žalobca uviedol, že pán M. ho o neuhradení sumy 3.000,- Eur upozornil až ďalší rok na schôdzi, čo je v zápisnici už aj uvedené. Uviedol, že pokiaľ by mal nedoplatok na faktúre za predchádzajúce obdobie, tak predsa by nemohol pokračovať v nadchádzajúcom období v ťažbe dreva, pričom pokračoval aj v ďalšom

roku, nakoľko v septembri 2012 vyhral výberové konanie. Ani počas tohto ho pán M. neupozornil na nedoplatok vo výške 3.000,- Eur a dokonca tak neurobil ani výbor. Žalobca uviedol, že svoj výdavkový doklad nevypisoval, nakoľko toto nemalo nič spoločné s účtovníctvom, podpis od C.. M. chcel len kvôli tomu, že pán M. bol nový a dovtedy ešte ani poriadne ho nepoznal, nestretával sa s ním a proste pre svoj dobrý pocit, že odovzdal peniaze niekomu, a nejednalo sa o malú sumu, dal mu podpísať aj tento doklad. Keby bol žalobca chcel urobiť to riadne účtovne, tak by bol zálohu poslal buď bankovým prevodom alebo by sa boli riadne povypisovali všetky doklady tak ako to účtovne sa robí v prípadoch uhradenia preddavkov alebo záloh.

51. Svedok X. T. na výsluchu dňa 26.08.2013 v konaní ČVS: ORP-420/OEK-LC-2013 (č.l. 68-69 spisu sp. zn. 2T/19/2016) uviedol, že si na presný dátum už nepamätá, ale bolo to koncom roka 2011, kedy pán M. vyvážal zo skladu spoločenstva lpeľ drevo, no v akom objeme, to už presne nevie, ale pamätá si na to ako ešte v sklade počas nakladania dreva od neho C.. M. pýtal nejaké peniaze ako zálohu a počul ako mu U. M. hovorí, že „toľko tu nemá“. V čase keď sa oni dohadovali tak svedok meral a písal množstvo naloženého dreva, vrčala aj píla, preto celý rozhovor nepočul, počul len to, že M. povedal, že musia ísť dole, lebo tam on toľko peňazí nemá. Svedok uviedol, že C.. M. ani nemal iný dôvod ísť do obchodu s M.m. Po naložení dreva teda išli autom traja, a to svedok C.. M. a M.. Po príchode do Málnica do kancelárie U.a M., ktorá je v priestoroch predajne potravín, ktoré mu patria bol prítomný pri tom ako U. M. odovzdal peniaze C.. M.. Svedok presne videl, že je to 3.000,- Eur, v akých bankovkách to bolo uviesť nevie vzhľadom na odstup času. Tiež si pamätá, že ako doklad o tejto platbe vypisovala pani G. pokladničný doklad, ktorý si prevzal C.. M. spolu s peniazmi.

52. Svedok na výsluchu dňa 16.12.2015 uviedol, že vzhľadom na odstup času si presne nepamätá na dátumy, no bolo to v decembri 2011 niekedy pred Vianocami, bola veľká zima, kedy pán M. zväžal drevo z hory, ktoré odoberal od urbárskej spoločnosti. Zväžalo sa vo viacerých dňoch, pričom v prvý deň zväžania bol prítomný aj svedok T., pán M. a pán M., kedy započul ako pán M. pýtal od pána M. peniaze. Nepočul presne celý rozhovor, nakoľko tam vrčala tatrovka, ale pamätá si, že M. povedal, že on pri sebe toľko peňazí nemá. Svedok však počul, že od neho pýta sumu 3.000,- Eur a tiež mu povedal, že ich má dole v kancelárii. Následne keď sa drevo naložilo tak spolu s pánom M. svedok nastúpil do auta pána M. a ktorým sa presunuli do dediny Málinec, kde má pán M. kanceláriu a aj obchod. Po príchode do kancelárie začal vypisovať doklady o pôvode dreva, kde rátal kubíky a tieto vpisoval do predtlačných dokladov. Na výsluchu svedok opoznal preukazy o pôvode dreva z 13.12.2011, pričom uviedol, že bol v bezprostrednej blízkosti v čase kedy pán M. odovzdal pánovi M. peniaze ako aj vtedy keď pán M. podpísal doklad, ten príjmový, ktorý predtým vypisovala účtovníčka. Následne pán M. odišiel na autobus.

53. Z výsluchu svedkyne U. I. zo dňa 13.11.2013 (č.l. 72-73 vyšetrovacieho spisu) vyplýva, že si spomína na to ako dala pánovi M. vi sumu 3.000,- Eur v priestoroch predajne v Málnici, no na aký účel boli peniaze použité nevie. Svedkyňa uviedla, že pán M. je jej zamestnávateľ, predajňa patrí jemu a nemala dôvod sa ho pýtať na aký účel chce peniaze použiť. Svedkyňa tiež uviedla, že často pán M. príde pre hotovosť, avšak nie v takej výške a túto následne vráti, práve preto si spomína na sumu 3.000,- Eur, lebo bola oveľa vyššia akú si on zvykne vziať z peňaženky obchodu. Svedkyňa uviedla, že v obchode s ňou pracuje aj U.a I., ktorá je jej švagrinou, ale je len predavačka a za finančnú hotovosť v predajni nezodpovedá.

54. Z výsluchu svedkyne R. G. dňa 26.08.2013 (č.l. 77-78 vyšetrovacieho spisu) vyplýva, že ako účtovníčka pracovala pre U.a M. v období od roku 2007 do 30.11.2012. V rámci svojich povinností pracovala výlučne s účtovnou agendou podnikateľa U.a M., pripravovala všetko pre hlavnú účtovníčku. Čo sa týka príjmového dokladu, ktorý jej bol na začiatku výsluchu predložený k nahliadnutiu uvádza, že tento doklady vypisovala svedkyňa, nakoľko je to jej písmo, na presné okolnosti vypisovania už vzhľadom na odstup času si nepamätá, pretože pána M. ani nepozná. Pre objasnenie uviedla, že kancelária v ktorej v tom období pracovala, čo bolo cca 2-3 dni v pracovnom týždni sa skladala z dvoch miestností, teda svedkyňa mala vlastnú časť, kde sa s ňou zdržiaval aj pán M. a táto bola oddelená dvermi a ďalšou časťou tohto priestoru, kde pán U. M. poväčšine sa zdržiaval s klientmi a to vtedy keď fajčili. K faktúre č. 1/2012 zo dňa 02.01.2012 vydannej Urbárskou spoločnosťou lpeľ pre U.a M. uviedla, že na tejto faktúre sa v dolnej časti nachádza jej písmo, a to písaný dátum 25.05.2012 a sumu 215,47 Eur. Tento postúp na faktúrach sa robil len pre vlastnú orientáciu, aby sa lepšie kontrolovali úhrady faktúr. Prečo sa táto čiastka uhrádzala až 25.05.2012 svedkyňa uviedla, že to presne nevie, avšak si myslí, že v tom čase bola trošku ťažšia finančná situácia firmy, preto predpokladá, že pán M. urobil až neskôr túto úhradu. Bližšie sa k tomu vyjadriť nevedela, nakoľko to kedy a ktoré platby vykonal rozhodoval pán M.. Čo sa týka

príjmového dokladu, ako konkrétne vypisovanie vo všeobecnosti, tak tieto vždy vypisovala svedkyňa, takže po vypísaní všetkých náležitostí podľa pretače sa tento skladal z originálu a jeho kópie. Originál tohto príjmového dokladu dostáva tá strana, ktorá peniaze prijíma a kópia zostáva strane ktorá platí. Samozrejme na vysvetlenie svedkyňa musela uviesť, že v danom prípade si tento doklad mal vypísať pán M., no nie raz sa stalo, že U. M. požiadal o vypísanie takéhoto dokladu aj pre druhú stranu. K veci uviedla len toľko, že tento doklad vypisovala a tento bol zrejme aj zavedený do účtovníctva. Svedkyňa uviedla, že sa jej zdá dosť zvláštne prečo spoločenstvo neurogovalo v máji 2012, keď išla na ich účet vyrovnávacía platba 215,47 Eur platbu 3.000,- Eur. Tu na vysvetlenie svedkyňa uviedla, že zálohové platby sa vždy platili v celých eurách a preto je tam aj suma 3.000,- Eur a dorovnávacie sumy sa uhrádzajú v presných konečných doplatkoch. Svedkyňa si vôbec nepamätá, že by jej niekto do novembra, do času kedy u pána M. pracovala, urgoval vyplatenie sumy 3.000,- Eur zo strany spoločenstva lpef. Na konkrétne okolnosti vypisovania dokladu si svedkyňa nevedela spomenúť. Na otázku či svedkyňa vypisovala aj výdavkový doklad pri vydaní sumy 3.000,- Eur, uviedla, že podľa nej mal byť vypísaný aj výdavkový doklad, vždy to tak robila, že zároveň vypísala aj výdavkový doklad pre U.a M., ak vypisovala príjmový pre druhú stranu a to vo všeobecnosti. Ak takýto doklad zabudla vypísať, tak ho mohla vypísať hlavná účtovníčka, ktorá kompletizovala celé účtovníctvo. Svedkyňa taktiež uviedla, že písmo na faktúre č. 1/2012 v časti kde je uvedený dátum 13.12.2011 a suma 3.000,- Eur nie je jej písmo, písala to zrejme dcéra pána M., ktorá v tom čase tam pracovala a sa zaučala. Svedkyňa uviedla, že vôbec si nepamätá za akých okolností vypísala predmetný príjmový doklad, avšak určite vie povedať, že ho vypísala na pokyn pána M.. Takýchto dokladov vypisovala veľa, preto si presne na každý deň a okolnosti vypisovania nepamätá. Dokonca uviedla, že takéto zálohové platby sa vypisovali pre U.a M. bežne, preto nemala dôvod sa zamýšľať nad sumou či nad niečím iným. Veľakrát sa stalo, že U. M. dobehol, aby narýchlo doklady vypísala, čo aj urobila a ďalej s klientmi už komunikoval sám bez jej prítomnosti.

55. Z výsluchu svedkyne K. P. zo dňa 18.03.2014 (č.l. 74-75 vyšetrovacieho spisu ČVS: ORP-420/OEK-LC-2013) vyplýva, že ako účtovníčka spracováva účtovnú agendu pre podnikateľa U.a M. od roku 1998 až ku dňu výsluchu. Svedkyňa uvádza, že podnikateľ U. M. je mesačný platca DPH, preto jeho účtovníctvo sa spracováva raz mesačne a to vždy po ukončení príslušného mesiaca, kedy sú jej doručené účtovné doklady, a to faktúry odoslané, došlé, príjmové a výdavkové pokladničné doklady a bankové výpisy. U. M. takto pripravené účtovné doklady predloží potom ako mu ich v prvom rade pripraví v súčasnosti jeho dcéra a v minulosti to bola pani G.. Oni vystavujú faktúry ako aj doklady o zaplatení. Čo sa týka zaúčtovania príjmových a výdavkových pokladničných dokladov tohto podnikateľa, tak od povinnosti mať registračné pokladnice je dokladom o úhrade bloček z registračnej pokladnice, v čase keď nebola povinnosť týchto pokladníc, tak boli ručne vypisované príjmové a výdavkové pokladničné doklady, ktoré sa vypisovali priamo na prevádzke. Vypisovala ich buď pani G., resp. dcéra pána M., alebo pán M., to záležalo zrejme od toho kto peniaze prevzal alebo vydal, pričom táto povinnosť je od roku 2012. Vo vzťahu k príjmovému pokladničnému dokladu zo dňa 13.12.2011 svedkyňa uviedla, že na tento doklad si už vzhľadom na odstup času nepamätá, ale vie po jeho vzhliadnutí uviesť, že ide o doklad, na základe ktorého mala byť Urbárskej spoločnosti, pozemkové spoločenstvo uhradená čiastočná úhrada faktúry č. 1/2012 a to vo výške 3.000,- Eur, pričom tento doklad je kópiu príjmového dokladu, ktorý by mala mať pri sebe strana, ktorá peniaze prevzala. Z daného teda vyplýva, že pozemkové spoločenstvom malo na základe tejto listiny prevziať peniaze od U.a M.. Druhá strana, teda pán M., by mal disponovať výdavkovým pokladničným dokladom súčasťou ktorého musí byť kópia príjmového dokladu, nakoľko z daňového hľadiska každý výdavkový doklad musí byť doložený kópiou príjmového dokladu a len vtedy sa účtuje úhrada faktúry. Čo sa týka zaúčtovania takéhoto dokladu, tak po zaúčtovaní úhrady faktúry svedkyňa vytlačí doklad výdavkový, ku ktorému pripojí kópiu takéhoto príjmového dokladu, kde musia sedieť všetky náležitosti, teda ho pripne spínacím strojčekom. Tak to robí stále, v danom prípade ju zarazilo, že na tomto doklade nie je poznať, že by bol pripnutý k výdavkovému dokladu. Po nahliadnutí faktúry č. 1/2012 zo dňa 02.01.2012 na sumu 3.215,47 Eur svedkyňa vyplýva, že tovar bol dodaný ešte v decembri 2011 a faktúra bola vydaná v januári 2012. Po porovnaní oboch predložených dokladov svedkyňa vyplynulo, že pán M. mal uhradiť zálohu 3.000,- Eur a to na základe zrejme objednávky, čo potvrdzujú čísla uvedené na faktúre, ako aj na predložennom príjmovom doklade. Po nahliadnutí do účtovnej agendy svedkyňa uviedla, že v pokladničnej knihe za rok 2011 účtovnej agendy Píla - U. M. sa nenachádza tento doklad ako zaúčtovaný, čo je presne to čo ju zaráža, a na tomto doklade nie sú známky pripnutia k výdavkovému dokladu. Po ďalšom nahliadnutí do knihy faktúr svedkyňa zistila, že ide o zálohu, ktorá sa do účtovníctva v roku 2011 vôbec nedostala a túto faktúru nachádza pod interným číslom 2 na sumu 3.215,47 Eur, kde 25.05.2012 bolo uhradených 215,47 Eur na účet ako čiastočná úhrada tejto faktúry, čo sa tu javí, že je to doplatok k tejto faktúre, ale v roku 2012 je stále

v evidencii neuhradených záväzkov suma 3.000,- Eur, čo je vlastne nezúčtovaná záloha z roku 2011. Tu na vysvetlenie svedkyňa uvádza, že presne tento doklad, ktorý jej bol predložený chýba, aby mohlo byť táto suma záúčtovaná. Svedkyňa uviedla, že doklad jej určite U.om M.m doručený nebol v čase po jeho vydaní, aby mohol byť riadne záúčtovaný. Na vysvetlenie tiež uviedla, že pri uzávierke roka dá podnikateľom, a teda U.ovi M.vi prekontrolovať neuhradené pohľadávky a neuhradené záväzky, nakoľko v jednoduchom účtovníctve to má vplyv na hospodársky výsledok. Práve preto keby bola tento doklad mala včas, tak sa nenachádza v záväzkoch, ale už v nákladoch, na základe čoho sa vypočíta daňová povinnosť. Vzhľadom k odstupe času sa však nepamätá na to či nejako na túto konkrétnu sumu U. M. počas prekontrolovania reagoval. Svedkyňa uviedla, že každá faktúra prejde jej kontrolou, má priradené interné číslo, kde v danom prípade jej predložená faktúra ho má v hornej časti „číslo 2“. Svedkyňa takúto prijatú faktúru záúčtuje a potom ju založí do šanónu - Faktúry došlé a celú účtovnú agendu odovzdáva podnikateľovi po ukončení účtovného roka a to po spracovaní účtovnej uzávierky a vyhotovení daňového priznania. Archivácia týchto dokladov je u podnikateľa na prevádzke. Teda svedkyňa predložená faktúra č. 1/2012, ktorá má pridelené číslo „2“ znamená, že táto faktúra sa ku nej dostala, je záúčtovaná v knihe faktúr došlých a zároveň je aj založená v šanóne Faktúry došlé za rok 2012. Ide o faktúru, ktorá jej bola predložená s overením Daňového úradu Banská Bystrica zo dňa 30.05.2013. Po nahliadnutí faktúry č. 1/2012 predloženej svedkyňa k nahliadnutiu na výsluchu svedkyňa uviedla, že na faktúre sú poznámky o jej úhrade, a to záloha 13.12.2011 vo výške 3.000,- Eur a potom uvedený dátum 25.05.2012 vo výške 215,47 Eur, ako aj poznámka, dosť nečitateľná, z ktorej vychádza, že „zaplatené v sklade“, z čoho vyplýva, že k úhrade je už nula. Túto faktúru vidí prvýkrát, v jej evidencii sa určite nenachádza, nakoľko nemá pridelené interné číslo 2. Čo sa týka predmetnej zálohovej úhrady, tak si svedkyňa nespomína, že by išlo o nejaký, ale ani sa nepamätá, že by U. M. namietal, že táto suma 3.000,- Eur je stále v záväzkoch. Svedkyňa sa domnievala, že to považoval za uhradené.

56. Z knihy záväzkov žalobcu (č.l. 164-165 vyšetrovacieho spisu) vyplýva, že v zápisoch pod poradovým číslom 38 a 39 zo dňa 02.01.2012 v texte úhrada faktúry 1/2012 pod inventárnym číslom 2 urbárskej spoločnosti splatnej dňa 16.01.2012 je evidovaná pod poradovým číslom 38 suma 3.000,- Eur ako záväzok s tým, že dátum úhrady absentuje a v zostatku pod poradovým číslom 39 evidovaná suma 215,47 Eur uhradená 25.05.2012.

57. Z výpisu z peňažného denníka žalobcu (č.l. 166 vyšetrovacieho spisu) vyplýva, že ku dňu 30.11.2011 mal vykazovať príjem na hotovosti 607.154,28 Eur a výdaj 531.461,- Eur, t.j. v rozdiel 75.693,28 Eur, pričom sa jednalo o prenos týchto prostriedkov z predchádzajúceho obdobia a ku dňu 13.12.2011 po odpočítaní ďalších výdavkov by hotovosť, ktorou disponoval žalobca predstavovala 60.761,96 Eur.

58. Podľa § 536 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), zmluvou o dielo sa zaväzuje zhotoviteľ vykonať určité dielo a objednávatel' sa zaväzuje zaplatiť cenu za jeho vykonanie.

59. Podľa § 536 ods. 2 ObZ v znení ku dňu 16.09.2012, dielom sa rozumie zhotovenie určitej veci, pokiaľ nespadá pod kúpnu zmluvu, montáž určitej veci, jej údržba, vykonanie dohodnutej opravy alebo úpravy určitej veci alebo hmotne zachytený výsledok inej činnosti. Dielom sa rozumie vždy zhotovenie, montáž, údržba, oprava alebo úprava stavby alebo jej časti.

60. Podľa § 536 ods. 3 ObZ v znení ku dňu 16.09.2012, cena musí byť v zmluve dohodnutá alebo v nej musí byť aspoň určený spôsob jej určenia, ibaže strany v zmluve prejavia vôľu uzavrieť zmluvu aj bez tohto určenia.

61. Podľa § 580 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) v znení ku dňu 16.09.2012, ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

62. Podľa § 581 ods. 1 OZ v znení ku dňu 16.09.2012, započítanie nie je prípustné proti pohľadávke na náhradu škody spôsobenej na zdraví, ibaže by išlo o vzájomnú pohľadávku na náhradu škody toho istého druhu. Započítanie nie je prípustné ani proti pohľadávkam, ktoré nemožno postihnúť výkonom rozhodnutia.

63. Podľa § 581 ods. 2 OZ v znení ku dňu 16.09.2012, dohodou účastníkov možno započítaním vyrovnáť aj pohľadávky uvedené v odsekoch 1 a 2.

64. Podľa § 358 ods. 1 ObZ v znení ku dňu 16.09.2012, na započítanie sú spôsobilé pohľadávky, ktoré možno uplatniť na súde. Započítaniu však nebráni, ak je pohľadávka premlčaná, ale premlčanie nastalo až po dobe, keď sa pohľadávky stali spôsobilými na započítanie.

65. Ako okresný súd správne uviedol, medzi žalobcom a žalovaným nebolo sporným, že žalobca vykonal práce zo Zmluvy o dielo č. 1/2012 uzavretej dňa 16.9.2012, na základe ktorej vystavil žalovanému faktúru vo výške dojednanej ceny diela 3.513,38 Eur. Sporným nebolo ani to, že žalovaný na faktúru č. 148/09/2013 vystavenú na základe zmluvy o dielo 1/2012 zaplatil žalobcovi sumu 513,38 Eur prevodom finančných prostriedkov. Predmetom sporu o ktorom rozhodoval okresný súd tak ostalo posúdenie započítacieho prejavu žalovaného zo dňa 18.9.2013, na základe ktorého žalovaný deklaroval zaplatenie aj zvyšnej časti 3.000,- Eur, ktoré mali byť cenou diela zaplatenou na základe faktúry č. 148/09/2013.

66. Na základe uvedeného okresný súd posudzoval, či boli splnené podmienky na to, aby mohol žalovaný započítaním doceliť zánik svojho záväzku zaplatiť žalobcovi 3.000,- Eur, ktorý mu vyplýval zo zmluvy o dielo č. 1/2012.

67. D. súd dospel k záveru, že k započítaniu žalovaný pristúpiť mohol a to na základe toho, že voči žalobcovi disponoval pohľadávkou vo výške 3.000,- Eur vzhľadom na dodávku dreva a drevnej hmoty zo dňa 13.12.2011, za ktorú si uplatnil nárok na zaplatenie faktúrou č. 1/2012 vo výške 3.215,47 Eur voči žalobcovi. Žalobca bankovým prevodom žalovanému uhradil čiastku 215,47 Eur a zvyšných 3.000,- Eur podľa tvrdenia žalovaného žalobca neuhradil, na základe čoho žalovaný vzájomné pohľadávky žalobcu a žalovaného vzniknuté z faktúry žalobcu č. 148/09/2013 započítal voči pohľadávke žalovaného z faktúry č. 1/2012. Žalobca v konaní od počiatku popieral, že by žalovaný mal splnené podmienky na vykonanie započítania a to z dôvodu, že tvrdil, že žalovanému sumu 3.000,- Eur uplatnenú žalovaným faktúrou č. 1/2012 žalovanému zaplatil a to odovzdaním finančných prostriedkov vo výške 3.000,- Eur dňa 13.12.2011 zástupcovi žalovaného C.. L. M., čo potvrdzoval predložením príjmového pokladničného dokladu a výpoveďami svedkov.

68. Odvolací súd preskúmal postup okresného súdu, oboznámil sa s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu a dospel k záveru, že okresný súd správne zistil skutkový stav, ktorý aj správne právne posúdil. Odvolací súd sa tak stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, na ktoré v zmysle § 387 ods. 2 CSP odkazuje.

69. Žalobca v odvolaní namietol, že súd prvej inštancie neakceptovateľne povýšil existenciu jedného sporného listinného dôkazu nad iné dôkazy. S týmto konštatovaním sa odvolací súd nestotožnil, pretože okresný súd v odôvodnení rozhodnutia zrozumiteľne uviedol, akým spôsobom vyhodnocoval jednotlivé dôkazy, pričom k vyhodnoteniu pristúpil v ich vzájomnej súvislosti a riadne vyhodnotil všetky dôkazy navrhované nielen žalovaným, ale aj žalobcom.

70. D. súd pritom správne poukázal na skutočnosť, že pokiaľ ide o svedecké výpovede, tvrdenie žalobcu o fyzickom odovzdaní sumy 3.000,- Eur C.. M. priamo vyplývalo iba zo svedeckej výpovede X. T., výpoveď ostatných svedkov ho nepotvrdila, pričom výpoveď svedka T. bola v rozpore so zisteniami o okolnostiach, ktoré mali predchádzať a ktoré neskôr nasledovali údajnému prevzatíu finančných prostriedkov C.. M..

71. D. súd sa vo svojom rozhodnutí zaoberal nielen príjmovým pokladničným dokladom, ktorý bol iba jedným z viacerých dôkazov predložených v konaní, takže pri rozhodovaní o nároku žalobcu uplatnenom v tomto konaní nevychádzal okresný súd iba zo skutočnosti, že žalobca nevedel preukázať zaplatenie sumy 3.000,- Eur práve týmto predloženým príjmovým pokladničným dokladom. Až na základe zistenia, že ani ostatné dôkazné prostriedky nevedli k záveru o potvrdení skutočností, že došlo k fyzickému odovzdaniu peňazí žalobcom zástupcovi žalovaného C.. M., dospel okresný súd k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, a preto jeho nároku nevyhovel. Nie je teda možné konštatovať, že by okresný súd nadradil existenciu sporného listinného dôkazu v podobe príjmového pokladničného dokladu nad všetky ostatné dôkazy. Naopak, riadne sa zaoberal aj obsahom výpovedí svedkov navrhnutých žalobcom, pričom tieto vyhodnotil z pohľadu výpovede

ostatných svedkov navrhnutých žalovaným rovnako, ako z pohľadu ostatných objektívne zistených skutočností.

72. D. súd vo svojom rozhodnutí správne skonštatoval, že dôkazné bremeno tvrdenia, že prišlo k odovzdaniu finančných prostriedkov zo strany žalobcu zástupcovi žalovaného C.. M. znášal žalobca. Žalobca sa v odvolaní domáhal skutočnosti, že bol oslobodený v trestnom konaní, v ktorom sa preverovalo, či z jeho strany došlo k sfaľšovaniu príjmového pokladničného dokladu, kedy upozornil na skutočnosť, že takýto záver v trestnom konaní zistený nebol a spod obžaloby bol v celom rozsahu oslobodený z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Sám žalobca pritom uviedol, že „ani najvyššie znalecké autority pôsobiace na území Slovenskej republiky neboli schopné vyhodnotiť sporný podpis ako podpis falošný a že je zrejmé, že žalobca objektívne nemôže ani akýmkoľvek návrhom na vykonanie dokazovania preukázať pravdivosť a pravosť uvedenej listiny ako celku“. Práve tento dôvod, ktorý pripustil aj žalobca, že žalobca nevie a nemôže preukázať svoje tvrdenie, že príjmový pokladničný doklad bol podpísaný C.. M. je dôvodom, pre ktorý okresný súd ani nemohol k tomuto predloženému listinnému dôkazu prihliadať v tom smere, že by z neho vyplývalo, že potvrdzuje odovzdanie finančných prostriedkov C.. M.. Ako upozornili znalci v trestnom konaní, znalec je oprávnený realizovať písomznalecké skúmanie iba v prípade, že pracuje s originálmi sporných podpisov, pričom nie je možné realizovať analýzu sporných podpisov iba na základe kópie prepisového papiera. Keďže v konaní predložil žalobca iba kópiu údajného príjmového pokladničného dokladu, nie je znaleckým dokazovaním možné potvrdiť nielen tvrdenie žalovaného, že tento doklad obsahuje sfaľšovaný podpis C.. M., ale nie je možné potvrdiť ani tvrdenie žalobcu, že tento PPD obsahuje pravý podpis C.. M.. Inak povedané, predložený PPD nie je dôkazom o žiadnom z tvrdení, ani o pravosti, ani o falšovaní podpisu jednoducho preto, že ho nie je možné znalecky preskúmať. Na základe toho istého dôvodu aj v trestnom konaní okresný aj krajský súd dospeli k záveru, že obžaloba neuniesla dôkazné bremeno svojich predpokladov. Na rovnakom princípe je aj v prebiehajúcom konaní o zaplatenie nutné skonštatovať, že v tomto prípade žalobca neuniesol dôkazné bremeno tvrdenia, že podpis uvedený na príjmovom pokladničnom doklade bol vystavený C.. M.. V konečnom dôsledku aj z odvolania žalobcu je zrejmé, že tento si je vedomý, že nie je schopný objektívne preukázať pravdivosť tvrdeného podpisu na ním predloženej listine. Ak však žalobca nie je schopný preukázať pravdivosť ním predloženej listiny, v tomto smere neuniesol dôkazné bremeno.

73. Žalobca mal v konaní možnosť uniesť dôkazné bremeno aj na základe predloženia iných dôkazov, než len PPD. D. súd sa preto zaoberal aj ostatnými dôkazmi navrhnutými žalobcom, konkrétne výpoveďami jednotlivých svedkov. Správne pritom skonštatoval, že tvrdenie o odovzdaní finančných prostriedkov žalobcom C.. M. priamo vyplývalo z výpovede iba jedného zo svedkov a to X. T.. Aj odvolací súd dospel k záveru, že napriek námietkam, ktoré uviedol žalobca v odvolaní nie je možné dospieť k záveru, že by tvrdenie, že C.. M. bol dňa 13.12.2011 fyzicky prítomný v kancelárii žalobcu, bolo možné vyvodiť z výpovedí svedkýň U. I. a svedkyne R. G.. U. I. potvrdila iba toľko, že si žalobca od nej vyžiadal sumu 3.000,- Eur, ktorú mu vydala, avšak nevedela uviesť, za akým účelom a ani nepotvrdila, že by v ten deň fyzicky videla C.. M. v kancelárii, rovnako ako R. G., ktorá vo výpovedi uviedla, že sedí v priestorovo oddelenej časti a že C.. M. nepozná. Ani jedna svedkyňa nepotvrdila, že by C.. M. videla dňa 13.12.2011 v kancelárii žalobcu a že by bola svedkom prevzatia peňazí C.. M.. Preto výpoveď týchto dvoch svedkýň nemohla viesť k záveru, že by na vlastné oči videli, ako prišiel C.. M. do kancelárie žalobcu a ako mu bolo odovzdaných 3.000,- Eur, ani k preukázaniu tvrdenia, že sám podpísal príjmový pokladničný doklad.

74. Pokiaľ ide o výpoveď svedka X. T., okresný súd ju správne vyhodnotil aj vo svetle výpovede svedka C.. M., ktorý výpoveď svedka T. v plnom rozsahu poprel. V danom prípade tak došlo k dvom protichodným tvrdeniam, kedy žalobca spolu so svedkom T. tvrdili, že C.. M. sa fyzicky dostavil do kancelárie žalobcu a to dňa 13.12.2011, kde prevzal finančnú hotovosť vo výške 3.000,- Eur, pričom svedok M. uviedol, že v kancelárii žalobcu v tomto dni vôbec nebol, žalobca ho zviezol iba do Málnica, kde prestúpil na autobus. D. súd sa preto zaoberal dejovou líniou okolností, ktoré sa odohrali dňa 13.12.2011. Odvolací súd rovnako ako okresný súd po oboznámení sa s výpoveďou svedka M. dospel k záveru, že jeho verzia udalostí zo dňa 13.12.2011 je obsahovo konzistentná s logickou návaznosťou zistených skutočností. Žalobca a svedok T. tvrdili, že svedok M. išiel do jeho kancelárie aby vypisovali doklady k drevu, čo sa podľa svedka dialo v prípadoch, ak ostalo neodvezené drevo v lese, ktoré sa neskôr odvážalo. Uvedené je v rozpore s tvrdením svedka M., ktorý uviedol, že doklady slúžiace k preprave dreva sa vypísali ešte pred jeho odvezením, pretože vodič musí mať u seba pri preprave dreva pre prípad kontroly políciou doklad o pôvode dreva a zároveň žalobca ani nepoprel tvrdenie svedka M., že v ten deň sa urobili 4 fúry,

takže sa vystavili 4 doklady, ktoré boli podpísané aj svedkom M. aj žalobcom a tieto boli už pri odchode auta kompletne vyplnené. Uvedené je pre odvolací súd dôveryhodným tvrdením s prihliadnutím na nutnosť odovzdať uvedené doklady vodičovi pred vykonaním prepravy. Relevantné je tiež upozornenie svedka M., že príjmový pokladničný doklad nie je vyplnený spôsobom, akým by ho on vypisoval, keď podpis má byť v kolonke nie prijal, ale schválil a nebola na PPD umiestnená ani pečiatka žalovaného.

75. Odvolací súd zhodne s okresným súdom následne považuje za relevantné objektívne zistenie, že PPD, ktorý by mal vystaviť ten, kto peniaze prijíma (teda v tomto prípade by ho mal vypísať a podpísať C.. M. za žalovaného), bol vystavený nie žalovaným, ale zamestnankyňou žalobcu, čo bolo zistené v priebehu trestného konania. Nie je teda sporné, že tento doklad vlastnou rukou vystavila zamestnankyňa žalobcu. Zároveň v priebehu konania nebol predložený výdavkový pokladničný doklad, ktorý by naopak mal byť vystavený zo strany žalobcu a ktorý by mal byť riadnym spôsobom zavedený do účtovníctva. Ako vyplynulo z dokazovania v priebehu trestného konania, takýto doklad v účtovníctve ani zavedený nebol, keď účtovníčka potvrdila, že záväzok 3.000,- Eur, ktorý mal byť zaplatený na základe tvrdenia žalobcu v hotovosti C.. M. bol naďalej evidovaný medzi záväzkami žalobcu voči žalovanému. V tomto smere vychádzal okresný súd aj z výpovede samotného žalobcu, ku ktorému prihladol aj odvolací súd. Osobitne vyhodnocoval vyjadrenie žalobcu, že svoj výdavkový doklad nevypisoval, nakoľko „toto nemalo nič spoločné s účtovníctvom“. Potom však nie je zrejmé, pokiaľ sa sám domnieval, že vystavenie takéhoto dokladu nemá nič spoločné s účtovníctvom, z akého dôvodu by dal vystaviť príjmový pokladničný doklad (ktorý on ako platiaci subjekt nemá prečo vystaviť) a nevystavil by výdavkový pokladničný doklad (ktorý by naopak vystaviť mal). Tvrdenie, že C.. M. bol pre neho nový a poriadne ho nepoznal, je v rozpore s tvrdením samotného žalobcu, že už dňa 30.11.2011 bol nielen žalobca, ale aj C.. M. prítomný pri odovzdávaní dreva.

76. Sám žalobca pritom v konaní pred okresným súdom uviedol, že keby bol chcel urobiť zaplatenie riadne účtovne, tak by bol zálohu poslal buď bankovým prevodom, alebo by sa boli riadne povypisovali všetky doklady tak, ako sa účtovne robí v prípadoch uhradenia preddavkov alebo záloh. Z tohto vyjadrenia žalobcu je zrejmé, že žalobca v prípade, kedy platil zálohy postupoval buď tak, že využil bankový prevod, alebo „sa riadne povypisovali všetky doklady“ tak, ako sa to účtovne robí v prípadoch uhradenia preddavkov alebo záloh. Nie je zrejmé, prečo by v tomto prípade, pokiaľ mal poskytnúť platbu 3.000,- Eur ako zálohu, nevyužil ním samým naznačený postup v podobe bankového prevodu alebo v podobe vystavenia všetkých dokladov, teda zo strany žalobcu predovšetkým výdavkového pokladničného dokladu. Zároveň platba vo výške 215,47 Eur, ktorú poskytol žalobca žalovanému dňa 25.5.2012 v súvislosti s faktúrou č. 1/2012 bola označená ako záloha. Pokiaľ by však nasledovala po zaplatení údajného odovzdania 3.000,- Eur fyzicky C.. M. dňa 13.12.2011 nie je dôveryhodné, aby bola označená za zálohu.

77. Za relevantné považoval odvolací súd aj zistenie, že vyplatenie sumy 3.000,- Eur z prostriedkov podnikateľa žalobcu sa neprejavilo ani v jeho účtovníctve, ani vo výstupoch odovzdávaných daňovému úradu. Je teda zrejmé, že táto platba nebola žalobcom evidovaná ako vykonaná.

78. Všetky tieto objektívne zistené okolnosti pri posudzovaní skutočnosti tvrdených stranami prevážili výpoveď svedka T., ktorý sám vyhodnotil svoj postoj k žalobcovi na pojednávaní konanom dňa 30.1.2020 ako priateľský, pričom žalovaný zároveň správne upozornil na skutočnosť, že v čase, kedy došlo k zisťovaným skutočnostiam bol svedok zároveň v závislom zamestnaneckom pomere ku žalobcovi. I keď samotný zamestnanecký alebo priateľský vzťah sám o sebe nie je dôvodom preto, aby výpoveď svedka bola vyhodnotená ako nedôveryhodná, pretože aj svedok v priateľskom vzťahu môže vypovedať pravdivo, v danom prípade, vzhľadom na tvrdenie o zaplatení sumy bola výpoveď svedka prevážená inými okolnosťami zistenými okresným súdom a odvolací súd má za to, že okresný súd správne vyhodnotil dôkazy predkladané žalovaným, ktorými popieral tvrdenia žalobcu za natoľko relevantné, že došlo k účinnému popretiu tvrdení žalobcu.

79. Žalobca v odvolaní poukazoval na to, že dňa 30.11.2011 sa C.. M. zúčastnil pri odovzdávaní dreva iba v pozícii svedka. Nešpecifikoval pritom, prečo by sa okresný súd touto skutočnosťou mal zaoberať, keď táto skutočnosť je aj podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na predmet konania irelevantná. Nie je zrejmé, na základe čoho by z tejto skutočnosti bolo možné dospieť k záveru, že uvedená osoba C.. M. dňa 13.12.2011 žiadal o poskytnutie zálohy. Údajné vyzvanie žalobcu na poskytnutie zálohy dňa 13.12.2011 v konaní tiež nebolo preukázané, keďže bolo iba predmetom tvrdenia svedka

X. T. a vzhľadom na ostatné objektívne zistenia bola dôveryhodnosť výpovede tohto svedka v konaní spochybnená ako celok.

80. Žalobca sa v odvolaní domáhal toho, že svedok C.. E. B., P. uviedol, že so žalovaným bezproblémovo spolupracovali dlhé časové obdobie a potvrdil zaužívaný spôsob úhrady zálohových platieb v hotovosti. Táto skutočnosť tiež nemá vnútornú súvislosť s preukázaním skutočnosti, či dňa 13.12.2011 v kancelárii žalobcu došlo alebo nedošlo k odovzdaniu sumy 3.000,- Eur C.. M.. Aj za predpokladu, že počas spolupráce s C.. E. B., P. dochádzalo k zálohovým platbám v hotovosti, táto skutočnosť nie je potvrdením tvrdenia, že práve dňa 13.12.2011 tak isto došlo k poskytnutiu zálohovej platby v hotovosti.

81. Žalobca v odvolaní namietal, že okresný súd sa nevysporiadal s tým, že žalovaný medzi uhradením časti faktúry č. 1/2012 vo výške 215,47 Eur nevyzval žalobcu na doplatenie zvyšných 3.000,- Eur až do vykonania započítacieho úkonu dňa 18.9.2013. Táto skutočnosť tiež nemôže byť potvrdením toho, že dňa 13.12.2011 bolo odovzdaných C.. M. 3.000,- Eur zo strany žalobcu. Nad rámec toho je nutné uviesť, že v prípade, kedy má veriteľ voči dlžníkovi pohľadávku je na jeho zväžení, akým spôsobom sa zaplata pohľadávky bude domáhať. Žalovanému ako veriteľovi v tomto prípade plynula premičacia lehota na uplatnenie svojho práva voči žalobcovi a pokiaľ toto právo realizoval až dňa 18.9.2013 započítacím prejavom, tak časové obdobie od uhradenia časti dlžnej sumy vo výške 215,47 Eur po vykonaní započítacieho prejavu nie je dôkazom o tom, že už predtým došlo k zaplateniu sumy zo strany žalobcu. Naopak, vykonanie započítacieho prejavu je dôkazom o tom, že žalovaný považoval svoju pohľadávku 3.000,- Eur voči žalobcovi za aktívnu a neuhradenú, a preto pristúpil k započítaciemu prejavu. Úvahy žalobcu o tom, ako by sa hypoteticky mal žalovaný domáhať úhrady danej sumy v ďaleko v skoršom časovom období, sú v danom prípade irelevantné.

82. Rovnako úvahy žalobcu o tom, či by žalovaný s ním spolupracoval alebo nespupracoval v priebehu roku 2012 pokiaľ nebola uhradená v plnej výške faktúra č. 1/2012 nemajú priamy vzťah k preukázaniu tvrdenia žalobcu, že dňa 13.12.2011 došlo k odovzdaniu sumy 3.000,- Eur predstaviteľovi žalovaného. Predmetom dokazovania nebolo tvrdenie, či žalovaný spolupracuje alebo nespupracuje so svojimi dlžníkmi, pokiaľ títo nespupnia finančné záväzky, ktoré majú voči žalovanému.

83. Rovnaký záver je potom možné aplikovať aj na námietku žalobcu, že vo výročnej správe žalovaného za rok 2011 nebolo konštatované neuhradenie spornej faktúry zo strany žalobcu. Nad rámec toho je možné prihliadnuť k upozorneniu žalovaného, že vo výročnej správe žalovaného za rok 2011 ani takáto informácia ešte uvedená byť nemohla, keďže faktúra č. 1/2012, ako aj vyplýva z jej označenia bola vystavená v roku 2012 a jej prípadná úhrada by v čase konania výročnej schôdze za predchádzajúci rok 2011, ktorá sa konala v marci 2012, nemohla byť ešte zistená.

84. Žalobca sa v odvolaní domáhal toho, že svedecká výpoveď X. T. v plnom rozsahu korešponduje s obsahom PPD už bez ohľadu na názor súdu o preukázaní či nepreukázaní jeho pravosti, a preto nie je správne konštatovanie okresného súdu, že výpoveď svedka X. T. je v rozpore s PPD. V tejto súvislosti je možné prisvedčiť žalovanému, že takáto formulácia okresného súdu je rozporná. Nepresné konštatovanie okresného súdu v odôvodnení ohľadom tejto jednej skutočnosti však nespupsobuje vecnú nesprávnosť jeho rozhodnutia ako celku.

85. Žalobca v odvolaní namietol, že skutočnosť, že príjmový pokladničný doklad nebol zaúčtovaný v peňažnom denníku žalobcu, nemá vplyv na jeho existenciu a na skutočnosti na ňom uvedené. S takýmto tvrdením sa odvolací súd stotožňuje, pretože skutočne pravosť PPD nie je podmienená tým, že je uvedený v účtovnej evidencii žalobcu. Zároveň skutočnosť, že záväzok je naďalej evidovaný v účtovníctve podnikateľa tak isto nie je dôkazom o tom, že doposiaľ k jeho zaplateniu nedošlo, je to iba zobrazenie určitého stavu majetku a nie je preto možné jednoznačne povedať, že pokiaľ v účtovníctve určitá faktúra zanesená je alebo nie je, je to dôkazom o existencii alebo zániku pohľadávky. Na strane druhej v prípade, ak určitý záväzok podnikateľa je naďalej evidovaný v jeho účtovníctve ako existujúci, súd pristupuje k takémuto zisteniu ako k domnienke, že daný záväzok podnikateľa naďalej existuje. Ide o domnienku, ktorú je možné vyvrátiť.

86. Preto pokiaľ samotný žalobca nemal vo svojom účtovníctve založený výdavkový pokladničný doklad, ktorý by zároveň zaevidoval v tom zmysle, že by považoval záväzok 3.000,- Eur za zaplatený ku tomu

dňa 13.12.2011, tak to nie je dôkazom, ale naznačuje to s vysokou pravdepodobnosťou, že v skutočnosti tento záväzok naďalej existoval a že k jeho uhradeniu nedošlo. Zároveň okolnosti, pri ktorých predložený PPD nebol ani len vyplnený nikým zo strany žalovaného a bol vyplnený zamestnankyňou žalobcu na pokyn žalobcu tiež naznačuje vysokú pravdepodobnosť pravdivosti tvrdenia, že tento doklad žalovaným vôbec vystavený nebol, bol naopak vystavený osobami z okruhu žalobcu konajúcimi na jeho priamy pokyn. Tým je aj znížená dôveryhodnosť tvrdení žalobcu ohľadom toho, akým spôsobom malo prísť k odovzdaniu sumy 3.000,- Eur dňa 13.12.2011 do rúk C.. M.. Žalobca v konaní nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by vyššie uvedené odôvodnené domnienky vyvrátil a preukázal by, že k odovzdaniu peňazí dňa 13.12.2011 skutočne došlo.

87. Odvolací súd pritom pripomína, že súd v konaní nezisťuje „materiálnu pravdu“, teda nepracuje ako detektív, ktorý sa snaží zistiť, čo presne sa v ten deň 13.12.2021 medzi žalobcom a C.. M. stalo. Súd je oprávnený vyhodnocovať iba skutkové tvrdenia strán a dôkazy predložené stranami a na základe toho určiť, ktorá sporová strana uviedla také tvrdenia, ktoré potvrdzujú jej verziu udalostí, ak zároveň svoje tvrdenia dokázala podoprieť unesením dôkazného bremena. V prejednávanom prípade okresný súd správne skonštatoval, že dôkazy predkladané žalobcom na tvrdenie o odovzdaní sumy 3.000 Eur C. M. neboli natoľko dôveryhodné, aby dokázali prevážiť tvrdenia a dôkazy predložené žalovaným. Na základe toho okresný súd správne návrh žalobcu správne zamietol.

88. Odvolací súd je odvolacími dôvodmi v zmysle § 380 ods. 1 CSP viazaný, preto rozhodnutie okresného súdu preskúmaval výlučne v zmysle dôvodov, uvedených žalobcom v odvolaní a inými dôvodmi sa nezaoberal. Vady, ktoré by sa týkali procesných podmienok, ktoré preskúmava odvolací súd aj keď neboli v odvolaní uplatnené (§ 380 ods. 2 CSP), odvolací súd v konaní nezistil.

89. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

90. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalovanému voči žalobcovi, ktorý nebol v odvolacom konaní úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

91. Rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).